החזיקו פרחים זולים בידיהן. גם מצב הרוח א היה מרומם. פנים מאושרות וקורנות מעט שלא נראו, כאילו כל זוג היה נתון להרהורים של חיי יום יום. ניכר כי כל אחד עשה מאמץ עליון כדי לאפשר את הנשואים, הנחשבים היום לדבר שבמותרות. *

באחד המקרים, נשואיו של זוג לא צעיר (האשה החזיקה בידה את ידה של ילדה בת 8), החל הריב בין הבעל ואשתו כבר תחת חופה. האשה, שלא החליפה משך כל הזמן את הבעתה המאיימת, הסיטה את ראשה ה־צידה, כאשר בעלה ניסה לנשקה. לאחר מכן, ידפו איש את רעותו בשל עניני כסף.

זוג שני, היה ממש עצבני. כאשר הרב קרא את הכתובה, פקעה סבלנות הכלה שהטיחה לעומתו: „אולי כבר תפסיק ו" מנהל הטקס התערב, אולם במקום לבקש את הכלה להיות סבלנית, התחשב יותר בהענקה שעמד לק־בל, זירז את הרב.

קבצן מקבצן. לשני סוגים אחרים של אנשים היה זה יום פורח. הצלמים, שמספרם הגיע לעשרה, החליטו להסתדר בתור, כדי למנוע ויכוחים. תפקידם לא היה מן הקלים. כמעט בכל פעם שעמדו לצלם, עבר לפניהם גל חדש של אנשים שגרם להם בזבוז של סרטים, ועצבנות לא מועטת.

מבקשי הנדבות שרצו כנמלים. הם לא הב־חינו בין בעל שמחה לבין חברים למקצוע: אחד הקבצנים התחנן בפני קבצן שני שישל־של לידו מטבע. החתנים לא קפצו ידים. הם פרסו את שטרות הנייר בעוד מועד, חילקו כסף ביד רחבה ככל האפשר, עד שאזל.

כאשר ניגש עתונאי לאחד החתנים, רצה לשאול כמה שאלות, הקדימו החתן, דחפו הצידה ורטן: „כבר שילמתי מספיק היום, הסתלק!"

דרכי חיים
כשט״חים רבים

אליהו פרחי ויצחק חיים היו שותפים ש־עסקו בסיחות. הם היו ידידים טובים, הכירו איש את רעהו עוד בארץ מולדתם — טוניס.

השנים, שהיו מטופלי משפחות וגרו בשכ־נות בבת־ים, נהגו לפלות יחדיו את השעות הפנויות, שיחפו את נשותיהם בביקור ב־קולנוע או בבילוי בבית־קפה.

לפני חדשים מספר, החליט יצחק לנסוש את מלאכת הסיחות. הוא קיבל עבודה נו־חה, פחות מפרכת, במפעלי תנובה שבשכונה, ביקש מאליהו לשבת עמו ולסיים את חש־בונותיהם.

אולם לאחר מחצית שעה של עיון בפנקס השותפות, חיבורים, חיסורים והרבה מחי־קות, לא הגיעו השנים לעמק השוה. הם החליטו למסור את הבירור להכרעתו של מזכיר לשכת העבודה. לאחר כמה פגישות נתברר כי גם המזכיר התקשה במדה מסו־

* השנה חלה ירידה בטקסי החתונות בל״ג בעומר: בשנה שעברה היו 300 חתו־נות; השנה — 150. לעומת זאת גדל אחוז החתונות במשרדי הרבנות, שם עולה חתונה בסכום כסף קטן ביחס.

יימת במציאת מוצא מן הסבך. הוא הזמין אליו את הידידים פעם נוספת. אז, אמר, יבוא הכל על מקומו בשלום.

אוזן לפה. כאשר הופיעו בשנית אליהו ויצחק בפני המזכיר היתה כבר הידידות הנושנה שבין השנים עניין רחוק ונשכח. הם הרימו קולם, דפקו על השולחן, אולם המזכיר עשה את שלו, סיים את העניין לפי ראות עיניו, למורת רוחם של השותפים ל־שעבר.

בדרך לביתם, ליד תחנת האוטובוסים, הצ־ליחו רק בקושי עוברים ושבים להפריד בי־ניהם. הנצים נשלחו כל אחד בנפרד לביתו. יצחק הלך ברגל, אליהו נסע במונית. אולם למרות זאת, הצליחו להפגש שוב, בס־מוך למקום מגוריהם, החליפו כמה קללות והקסטה פרצה שוב, הפעם ביתר חריפות. לאחר כמה דקות של היאבקות לא ספור־טאית ביותר, השמיע לסתע יצחק צעקה מחרידה ובאותו רגע הפסיק גם אליהו את הקרב, עיוות את פניו, ירק תוך העוית גועל חתיכת בשר. יצחק התפתל מכאבים. שלח את ידו ברעד לעבר אזנו הימנית: חתיכה היתה נשוכה ממנה.

השבוע הביט השופט באזנו האכולה של יצחק, אחר היפנה את מבטו לעבר אליהו, שלח את האחרון למאסר חודש ימים.

משפט
על ספסל בחצות

שני שומרים, רכובים על גבי סוסים, היו הנפשות הערות היחידות ברחוב בבת־ים, בשעה מאוחרת באחד הלילות של השבוע שעבר. ליד אחת המאפיות, השגיחו השניים בגבר השוכב על ספסל צבורי. הם היו חש־דנים ביותר; כי בכל מקום אחר בארץ יכול להיות הגבר גנב, או פורץ, אולם בבת־ים הוא עלול להיות גם חולה רוח, שברח מ־המוסד המקומי.

לאחר כמה נגיעות בגבו, הואיל החשוד לפקוח את עיניו, נבהל תחילה, אך ענה מיד לשאלות. שמו: יעקב גולדשטרן. סיבת המצ־או במקום: הוא לייתה בחורה למקום מגו־ריה במעברת בת־ים, הרגיש ברע, נרדם על הספסל. כמו כן הוא היה רעב וחסר כסף.

השומרים הביאוהו למאפיה הקרובה, אחד מהם קנה ככר לחם עבורו, השני מהר לטלפן למשטרה. ההמשך בא בצורת חקירה מדוק־דקת שהביאה לפתיחת תיק נגד גולדשטרן בעוון שוטטות למטרות גניבה.

לשופט סיפר החשוד כי במשמר השבעה הכיר נערה בשם עליזה, תושבת מעברת בת־ים. אותו ערב בילה עמה בקולנוע תמר בתל־אביב, הלך בשעה מאוחרת ללוותה הביתה. בדרך חזרה, הריק בקבוק קוניאק, הרגיש ברע, הקיא, צנח על הספסל הראשון שראה.

הסיפור, שלא נראה בעיני התובע כאמיתי, התקבל על דעתו של השופט, שזיכה את ה־נאשם, העיר בחיוך: „הנאשם נהנה מן הספק. סוף סוף יתכן פעם שאדם בימינו אלה מרגיש ברע..."

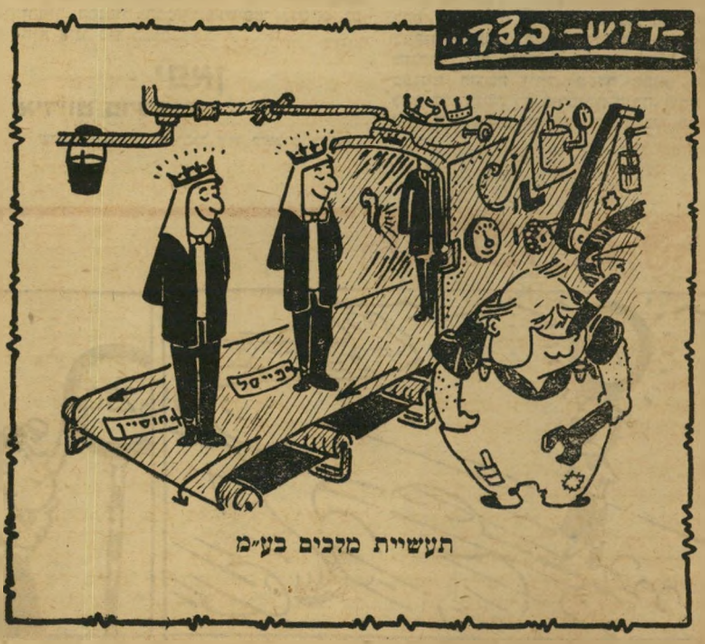

תעשיית מלכים בע״מ

הווי
מה, דק פרס שני?

כמו בכל בוקר, פתח, בשעה 8 בדיוק, מנחם יסכירוביץ את חנות הצעצועים שלו שברחוב הרצל, רחובות. הוא הרים את ה־עתון שהיה תחוב מתחת לדלת. מודעה צ־נועה של עירית רחובות משכה את שימת לבו. המודעה בישרה שתחרות לחלונות ה־ראווה היפים ביותר בעיר תתקיים לרגל יום העצמאות. פרס ראשון — 50 ל״י, פרס שני — 25 ל״י.

יסכירוביץ קרא את המודעה בשנית, הח־ליט לסדר חלון ראווה לתפארת. את הפרס לא החשיב ביותר, הוא ידע כי יהיה עליו להוציא סכום כפול ממנו.

במרץ פנה לעבודה. הוא קנה סמלי צה״ל, קישט בהם את פינות החלון, הציב נר־תמיד לזכר החללים. על רקע דגלי הלאום גייס את כל חיילי הצעצועים שבחנותו, „ארגן" מצעד צבאי על כל פרטיו, כולל טנקים ומ־טוסים, אמבולנסים ומשוריינים. מעל לדג־לים תלה מפה גדולה של ישראל, סימן בה את שלשלת נצחונות מלחמת העצמאות. מ־ששיים בזרי שושנים ותאורה צבעונית, נת־קבלה תמונה מרהיבה ביותר. תושבים רבים צבאו על חלון הראוה, נכנסו פנימה, לחצו את ידי מנחם על המפעל היפה שלא היו לו מתחרים.

תרומה להשתלמות. משפורסמה ר־שימת הזוכים, נתברר לבעל חנות הצעצועים שועדת השופטים זיכתה חנות צמר במקום הראשון, את חנותו של יסכירוביץ רק בשני. הפגיעה היתה קשה. תושבים רבים ביקרוהו, השתתפו ברוגזו, הסילו דופי בכושרם של ה־שופטים.

אולם למנחם לא נותר אלא לקבל את 25 הלירות, ליטול עט וניר ולכתוב לעירית רחובות את המכתב הבא:

„לפי הצעת הקהל הרחב של עירנו, הח־לטתי לתרום את הפרס בסך 25 ל״י שהו־אלתם להעניק לי, לחברי ועדת השפוט לשכ־השתלמות בביקורת אמנותית וידיעה בדי־קורציה.

הנני תקוה שתרומתי הצנועה תביא לקי־דום האמנות בחוגי המבקרים של עירנו.

בכבוד רב,
מנחם יסכירוביץ."

הארץ

„כאשר הופיעה נבחרת קפריסין לאחר שלוש שנים, בתל־ביב." (העולם הזה).

שמואל מלץ, קבוצת־יחזקאל

...מצאה שהים הזדהם...

„המסים מתקבלים על ידי הקהל בקי־מה." (הצופה).

מ. כהן, חיפה

ואותנו המסים השכיבו!

„...רופא ...מחפש חברה לחיים... בגו־בה עד 163 מ׳."

יהושע אשר תל־אביב

המשקל בהתאם.

לאורחים - טוריה

תיקון טעות רב־משמעות בוצע על ידי **מנחם בגין.** באחד מימי השבוע שעבר הו־דיע חרות כי ינאם על הנושא: „ציון כולה שלי." למחרת היום הופיעה אותה הודעה בנוסח מתוקן: „ציון כולה שלנו."

העיר **משה טבנקין,** המשורר המנהל את בית ספר הקיבוץ המאוחד בעין חרוד, (ראה עמוד 13), כשסיפרו לו שצה״ל הנהיג הובע אמריקאי לקצינים: „מתאימים את הכובע לראש!".

הילדה צדק, זמרת ששהתה שנים רבות בישראל ונדחתה, פעמים מספר כאשר הציעה את מועמדותה לאופירה הישראלית, ואשר יצאה לפני שנים אחדות לאירופה, זכתה מיד להכרה. היא הופיעה בתפקידים ראשיים ב־אופירות בפריס, וינה, ולונדון. עתה היא מזמרת בתפקיד „דונה אנה" בדון ג׳ובאני של מוצארט באופירה מטרופוליטן, ניו־יורק.

ביום העצמאות נולד בנו (השני) של איש משרד החקלאות **ראובן אלוני.** כשישבו בחבורה מספר ידידים ודנו אתו על שם לתינוק, הציעה **לאה** (קול ישראל) **פורת** את השם דרור. כאשר ביקר אלוני בבית החולים אצל אשתו שולמית שאל אותה אם יש לה הצעת שם לתינוק. הצעתה: דרור. השם נתקבל.

אחר הזמין אלוני את חבריו לבקרו בצריפו השבדי בכפר שמריהו, איים מראש: כל מי שיבוא יולבש בגדי חאקי, יקבל טוריה, יעזור לעבד את חלקת האדמה שליד הצריף.

בלתי מפלגתית

חבר מפ״ם היחיד במערכת דבר היה **יהו־דה גוטהלף.** לפני שבוע הודיע גוטהלף על פרישתו מן המפלגה. שלשה ימים לאחר מכן כבר קיבל הכשר ממהדרין. תמונתו פורסמה בדבר השבוע.

כאשר נשאלה שחקנית הוליבוד **ריטה הייורת** (ראה קולנוע) במסיבה שנערכה באולפן בעת אחת הפסקות בין הצילומים בסרטה האחרון סיידי תומפסון (לפי סיפורו של סומרסט מוהם גשם), מה הן תוכניותיה בעתיד. השיבה: „לרקוד כמה שאפשר פחות, לשחק כמה שאפשר בתפקידים יותר דרמתיים."

כאשר ערך עתון שוויצי מצויר מחקר על מעמד האשה בעולם גילה כי יש בממשלות הארצות השונות 14 שרות. ברשימה: „**גולדה מאירסון,** ישראל, שרת העבודה. 54. מורה, אלמנה, אם לשני ילדים, בלתי מפלגתית."

שחקן ורב־טכסים הוליבודי ידוע **ג׳ורג׳ ג׳סל** פצח באחת הנשפיות בשיר כושי, זימר אתו ברגש רב. העיר לו ידיד: „לא ידעתי כי אתה יודע לשיר." **השיב ג׳סל:** „באמת אינני יודע. פשוט חיקיתי את **אל ג׳ולסון.**"

בחוגי העתונאים נפוצה שמועה כי **יוסף הפטמן,** יושב ראש אגודת העתונאים ית־מנה לציר ישראל באחת הארצות. הסיבה למינוי: סילוק הפסמן הציוני כללי מעמ־דתו באגודה, בחירת **דוד זכאי** איש דבר במקומו.

זמרת „מטרופוליטן" הילדה צדק
פריס, וינה לונדון אך לא תל־אביב